

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 631/2022
21.06.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Биљане Синановић, Невенке Важић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Милована Јованића, због кривичног дела тешко убиство у покушају из члана 114. став 1. тачка 6. у вези члана 30. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Горана Карадаревића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 164/20 од 28.10.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 28/22 од 24.03.2022. године, у седници већа одржаној дана 21.06.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милована Јованића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 164/20 од 28.10.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 28/22 од 24.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 164/20 од 28.10.2021. године окривљени Милован Јованић оглашен је кривим због кривичног дела тешко убиство у покушају из члана 114. став 1. тачка 6. у вези члана 30. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од седам година у коју је урачунато време проведено у притвору од 21.12.2018. године до 15.10.2021. године и време проведено на мери забрана напуштања стана од 15.10.2021. године до 28.10.2021. године. На основу члана 87. КЗ према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета – једног ножа сиве боје дужине 28цм (дршка 13 цм и сечиво 15 цм), који предмет ће на основу члана 212. Закона о извршењу кривичних санкција по правноснажности пресуде уништити МУП Републике Србије. На основу члана 151. став 1. ЗКП наложено је Вишем јавном тужилаштву у Новом Саду и ПУ Нови Сад, ОКП групи за сузбијање имовинских деликата да окривљеном по правноснажности пресуде под претњом извршења врати предмете означене у изреци пресуде. На основу члана 264. став 4. ЗКП окривљени је ослобођен дужности плаћања трошкова кривичног поступка, те је одлучено да исти падају на терет буџетских средстава.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.28/22 од 24.03.2022. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Саду и браниоца окривљеног, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Милована Јованића, адвокат Горан Карадаревић, због повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да исте преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члан 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП бранилац окривљеног Милована Јованића у захтеву за заштиту законитости истиче да у чињеничном опису кривичног дела тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 6. у вези члана 30. КЗ у изреци пресуде недостаје кривица као субјективни елемент бића кривичног дела, јер код описа умишљаја (да је окривљени свестан свог дела, свестан забрањености истог и хтео његово извршење) суд о истом говори у једнини, дакле, у односу на једно лице и то окривљеног АА, а не у односу на окривљеног Милована Јованића. У вези са тим бранилац, даље, наводи да је суд у изреци пресуде само навео да је окривљени поступао са умишљајем без означавања урачунљивости и свести о забрањености дела, због чега је, према ставу одбране, евидентно да у опису дела недостају сви елементи кривице. Поред изнетог, бранилац у захтеву указује и то да је, полазећи од чињенице да је предметно кривично дело последично кривично дело, било неопходно у изреци пресуде навести да ли је окривљени предузео радње у правцу лишења живота другог лица и из ког разлога је последица дела изостала. У конкретном случају суд је у изреци пресуде навео да је окривљени замахнуо ножем у правцу леђа оштећеног свестан да убадањем ножем у леђа оштећеног истог може лишити живота, који опис дела не указује на предметну правну квалификацију, јер да би окривљени извршио ово кривично дело и имао умишљај усмерен на лишење живота оштећеног неопходно је да исти зна да се у том делу тела налазе витални органи, чије повређивање може довести до лишења живота, што у изреци пресуде није наведено.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оценио је као неосноване.

Према чињеничном опису радње извршења датом у изреци првостепене пресуде окривљени Милован Јованић је у време и на месту означеним у изреци пресуде, способан да схвати значај свог дела и управља својим поступцима, свестан свог дела и његове забрањености, те је хтео његово извршење ..., са умишљајем покушао да лиши

живота службено лице при вршењу службене дужности, на тај начин што је оштећеном ББ, полицијском службенику ПУ Нови Сад, након предузимања службене радње према окривљеном АА (у односу на кога је поступак раздвојен), пришао са леђа трчећим кораком и из прслука десном руком извукао нож описан у изреци пресуде и са истим из непосредне близине замахнуо у правцу леђа оштећеног, свестан да убадањем ножем у леђа оштећеног, где се налазе витални органи, истог може лишити живота, што је хтео, у чему га је спречио полицијски службеник ПУ Нови Сад, ВВ, тако што му је задао ударац десном ногом у пределу десне потколенице, којим чињењем је дестабилизовао окривљеног у његовој намери да убадањем ножа у леђа оштећеног лиши живота, након чега је кренуо да бежи са лица места, и даље држећи нож у руци, оглушујући се о наређење полицијског службеника ВВ да се заустави, да би га затим полицијски службеници сустигли и лишили слободе.

Имајући у виду наведено, а на супрот наводима захтева браниоца окривљеног, у изреци пресуде су описани како радња извршења као објективно обележје предметног кривичног дела, која је била предузета у правцу лишења живота другог лица – службеног лица при вршењу службене дужности – замахивање ножем према леђима оштећеног из непосредне близине, тако и разлог изостанка последице кривичног дела – благовремена реакција другог полицијског службеника, који је окривљеном задао ударац ногом у потколеницу и тиме га спречио да доврши започето кривично дело.

По налажењу овога суда, у погледу субјективног односа окривљеног Милована Јованића према радњи извршења, у чињеничном опису дела у изреци првостепене пресуде означени су сви елементи кривице у смислу члана 22. став 1. КЗ с обзиром да је наведено да је окривљени поступао у стању урачунљивости (био способан да схвати значај свог дела и управља својим поступцима) и са директним умишљајем (био свестан свога дела и хтео његово извршење), којим је обухваћена свест окривљеног о забрањености свога дела, због чега су оцењени као неосновани наводи захтева да се опис умишљаја у изреци пресуде односи на окривљеног АА, према коме је поступак раздвојен, а не у односу на окривљеног Милована Јованића.

Из чињеница и околности означених у чињеничном опису дела у изреци пресуде, по оцени овога суда, произилази да је окривљени био свестан да убадањем ножем сечива дужине 15 цм из непосредне близине у леђа оштећеног ББ, полицијског службеника Полицијске управе Нови Сад, где се налазе витални органи (што је општепозната чињеница, па самим тим и за окривљеног), истог може лишити живота, што је и хтео, те да је стога поступао са директним умишљајем, односно да је са умишљајем покушао да лиши живота службено лице при вршењу службене дужности, али да је у довршењу кривичног дела спречен интервенцијом полицијског службеника.

Следствено изнетом, Врховни касациони суд налази да се у радњама окривљеног Милована Јованића стичу сва законска обележја кривичног дела тешко убиство у покушају из члана 114. став 1. тачка 6. у вези члана 30. КЗ, за које је оглашен кривим и осуђен правноснажном пресудом, због чега је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног оцењен као неоснован, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. Самим тим неосновани су и наводи захтева којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП истицањем да је правна квалификација кривичног дела погрешна.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић, с.р.

Председник већа - судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић